

Voor mijn grootouders, die al zestig jaar samen zijn en
me laten geloven dat ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’
echt bestaat.

ISBN 978 90 00 39784 6

ISBN 978 90 00 39785 4 (e-book)

NUR 343

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.loveandlorebooks.nl

oorspronkelijke titel *How to Find Love in the Cereal Aisle*
oorspronkelijke uitgave Cosmo Reads, an imprint of Sourcebooks

tekst © 2026 by Alissa DeRogatis
vertaling Jeannet Dekker
omslagbeeld Christina Kwiek
omslagontwerp © 2026 Sourcebooks, bewerkt door Saskia Janssen
zetwerk binnenwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

Nu

‘DAT WAS DUS GEEN GRAPJE, VAN die uitmaakbob,’ zegt Ross, mijn pr-man. Zijn onderkaak hangt zo’n beetje op straat.

Ik trek aan de bot afgeknipte uiteinden van mijn nieuwe kapsel, alsof ik mijn haar zo de lengte kan geven waarachter ik me vroeger verstopte. ‘Is het zo erg?’

Ik had nooit kunnen denken dat ik ooit haar zou hebben dat niet op zijn minst tot mijn schouders komt, maar ik had onderschat hoe erg ik onder het einde van mijn relatie zou lijden. Toen ik bij de kapper onder die kleverige zwarte kapmantel zat, was ik dapper genoeg, of misschien wel verdoofd genoeg, om te vragen om een versie die mijn ex niet zou herkennen. Ik keek in die grote spiegel, volgde met mijn blik de harde lijnen van de bob en vroeg me af of de kapster misschien meer had afgeknipt dan alleen haar.

‘Nee! Ik vind het geweldig. Ik wist alleen niet dat je het in je had,’ probeert Ross me gerust te stellen.

We zijn aangekomen bij de ingang van de boekwinkel, waar een schoolbord op een schildersezels in een krullerig, guitig handschrift aankondigt: ONTMOET ROMANCE-AUTEUR AINSLEY GREEN, VANAVOND OM 7 UUR!

‘Het was dit of een pony.’ Ik vang een glimp op van mijn spiegelbeeld in de ruit. ‘Wat lijkt je erger?’

Ross geeft niet meteen antwoord. Als hij dat eindelijk wel doet, klinkt zijn stem een halve octaaf hoger. ‘Tja...’

‘O god, het is vreselijk. Ja, hè?’

‘Nee! Niet vreselijk,’ zegt hij nadrukkelijk. ‘Maar het is nog vers. Geef het een maand, het moet nog wennen. Dan heb je er-mee geleefd, zeg maar.’

Hij houdt de deur voor me open en gaat verder: ‘Laten we iets afspreken. Nu het uit is even drie maanden lang geen ingrijpende beslissingen, voor jou niet en voor mij niet. Dus geen impulsieve kapsels, tattoos of een podcast beginnen met als titel “Uit, maar niet uitgerangeerd”.’

Ik loop gniffelend naar binnen. ‘Maar daar heb ik al een logo voor, plus een hele lijst met mannen die me iets hebben aangedaan. Te beginnen met Cole.’

‘Ik had gehoopt dat de naam van die gast vanavond niet zou vallen.’ Ross rolt overdreven met zijn ogen. Zijn toon is luchtig, maar het scherpe randje van zijn stem verradt hem. Hij heeft er genoeg van, en niet alleen uit solidariteit met mij.

We lopen verder de boekwinkel in en daar hangt die nostalgische geur. Een mengeling van paperbacks en verse koffie, die me terugvoert naar al die zondagen die ik op jongere leeftijd in winkels als deze doorbracht. Sinds ik ben afgestudeerd is Quail Ridge Books al een favoriet van me. Voor een onafhankelijke boekwinkel is het een behoorlijk grote zaak. Ik beschouw het graag als Raleighs eigen versie van The Strand, die beroemde winkel in New York, maar dan hier in North Carolina. De muren zijn van boven tot onder bedekt met boekenplanken vol kleurige ruggen, en door het zachte licht en het donkere hout voelt het nog intiemmer.

We slaan de hoek om en ik blijf halverwege een stap staan. De rijen klapstoelen zijn bijna allemaal bezet. Een zee van gezichten, sommige bekend, de meeste niet, allemaal gericht op het piepkleine podium voorin.

Ze zijn hier allemaal voor mij.

‘Wauw,’ fluister ik tegen Ross. Mijn hartslag versnelt als ik snel om me heen kijk. ‘Veel meer mensen dan ik had verwacht.’

Hij stapt met een trots lachje rond zijn lippen naar me toe. ‘Hier mag je trots op zijn. Dit is een erg goede opkomst.’

Ik knik, maar mijn keel wordt dichtgesnoerd.

Dit zou een van die unieke momenten in mijn leven moeten zijn. Waarover ik al fantaseerde toen ik tot ver na twaalfen opbleef om aan mijn verhalen te werken of als een bezetene de reviews op Goodreads te verversen. Maar nu ik hier sta, lijkt ik als door een vergissing in het leven van heel iemand anders beland. Eigenlijk moet ik mijn best doen om niet in te storten. Mijn relatie is op de klippen gelopen. Mijn vriendinnen kozen zijn kant. Ik heb in een vlaag van paniek dertig centimeter van mijn haar af laten knippen. En nu moet ik hier voor al die mensen gaan zitten en vol vertrouwen een praatje houden over iets waarin ik zelf niet meer durf te geloven.

Wie wil er nu luisteren naar een romance-auteur die de liefde zelf niet eens voor altijd kan laten duren?

De versie van mij die mijn eerste boek schreef, was zo zeker van zichzelf. Ze was hoopvol en onschuldig en misschien een beetje naïef, maar ze geloofde in wat ze zei. Ze geloofde in de liefde, in een goede afloop, in het idee dat alles goedkomt als je het maar graag genoeg wilt. Maar ik heb niet langer het gevoel dat ik haar ben. Er zit niets meer van haar in mij.

Ik draag haar kleren, ik kom naar evenementen die voor haar worden georganiseerd en ik glimlach wanneer ik hoor te glimlachen, maar het zelfvertrouwen is weg. Het grootste deel van de tijd doe ik alsof, in de hoop dat ik er zelf in ga geloven. Dat lukt me als ik in mijn eentje thuiszit. Maar als ik onder de mensen ben en de indruk moet wekken dat ik nog steeds geloof in alles waar ik vroeger in geloofde? Dat voelt onmogelijk. En in mijn huidige toestand is het heel goed mogelijk dat ik over mijn woor-

den struikel of ter plekke verstijf als iemand me een vraag stelt waar ik niet omheen kan draaien.

De aanblik van al die gezichten hier voor me is opwindend en doodeng tegelijk. Stel dat ik er niks van bak? Dat ik iedereen teleurstel?

Ross heeft blijkbaar door dat ik in paniek raak, want hij legt een hand op mijn schouder. 'Relax. Je kunt dit. Mila wacht achterin. Je kunt even op adem komen en met haar kletsen voordat het begint.'

Ik loop achter hem aan langs de bezoekers, me bewust van de nieuwsgierige blikken die ons door de winkel volgen. Het zweet staat in mijn handen, dus ik veeg ze af aan mijn crèmekleurige broek. Het geluid van gelach en het zachte ruisen van pagina's die worden omgeslagen verdwijnt naar de achtergrond als Ross de deur met **UITSLUITEND VOOR PERSONEEL** opendoet en ik de kleine ruimte erachter zie, waar twee niet bij elkaar passende luie stoelen en een oud uitziende ronde tafel staan.

'Ainsley, wat leuk om je eindelijk in het echt te zien! Gefeliciteerd met het verschijnen van je boek. Je bent vast heel blij!' Mila, die deze avond presenteert, begroet me met een glimlach en een snelle omhelzing.

'Jij ook! Mijn lijf is heel erg blij, maar mijn hersens zitten ergens tussen paniek en black-out. Nogmaals dank je wel dat je dit ook voor mij organiseert.'

'Wat dacht jij dan? Ik was zo blij dat Ross me dat vroeg. En wat grappig dat hij en ik na The Gist allebei in de uitgeefwereld zijn beland.' Ze doelt op de snelle website waarvoor ze allebei hebben gewerkt, een soort kruising tussen *Cosmo* en BuzzFeed, die bekend is geworden door zijn lijstjes, diepgaande artikelen en adviezen over seks en daten. 'Dat doet me eraan denken, McAlpine heeft me de vooruitleesexemplaren van mijn boek gestuurd, dus jullie kunnen er allebei eentje meenemen.'

Ze geeft ons allebei een rode hardcover aan en ik strijk met

mijn vingers over de titel, die in reliëf is aangebracht. *Goedkoper dan therapie: een gids over flirten, gevoelens en vriendschap voor twintigers.*

Verbeeld ik me de uitdrukking vol medelijden op haar gezicht als ik het boek aanpak, of denkt iedereen dat ik er zo beroerd aan toe ben dat ik zelfhulpmantra's nodig heb? Het gaat goed. Het gaat prima met me! Uitstekend. Het is helemaal niet erg dat ik juist dit boek krijg op de dag dat ik een inzinking nabij ben. Ik draai het boek om, zodat ik de flaptekst kan lezen, en word verblind als de glanzende kaft het licht van een lamp vlakbij weerkaatst. Toepasselijk.

Of je nu een eerste date hebt, een vriendschap wilt beëindigen of probeert te ontdekken wie je buiten je relatie bent, Goedkoper dan therapie vertelt je alles wat je moet weten om als twintiger te overleven met je hart (grotendeels) intact.

In dit boek vind je tips voor flirten zonder falen, wat je moet doen als je de enige single in je vriendengroep bent en waarom voor jezelf zorgen niet betekent dat je je moet verstoppen. Je gaat lachen, huilen en misschien je ex appen (geen nood, daar hebben we ook een hoofdstuk over).

Adem diep in. Heb vertrouwen. Ga op zoek naar jouw mensen. En vergeet niet: je bent niet de enige.

Elke zin lijkt persoonlijk voor mij te zijn geschreven. Ik had niet gedacht dat het absolute dieptepunt bereiken gepaard ging met een leeslijst.

Tips voor flirten zonder falen? Dat boek gaat er zeker van uit dat ik kan ophouden met falen. Wat je moet doen als je de enige single bent? Raak gewoon je hele vriendinnengroep kwijt wanneer het uit gaat, dan is dat probleem meteen opgelost. En ik had zin om heel hard te gillen toen ik die zin las over voor jezelf zorgen en verstoppen. Voor jezelf zorgen doe je juist door je te verstoppen! Door op de vloer van de badkamer te gaan zitten janken terwijl de playlist met zielige liedjes tegen de koude te-

gels galmt. Het betekent dat je eten laat bezorgen omdat je te lui bent om boodschappen te doen en dan pas ontdekt dat je geen trek hebt en dat je geen idee hebt wanneer je voor het laatst iets hebt gegeten. Het betekent dat je elke dag in hetzelfde joggingpak rondloopt, tot het zo begint te stinken dat zelfs je hond je niet meer wil knuffelen. Voor jezelf zorgen betekent dat je doet wat nodig is om te overleven en in mijn geval zijn dat al die bovenstaande dingen.

Ik ben heus wel blij voor Mila. Natuurlijk wel. Maar op de avond dat ik zelf niet eens meer kan geloven in het boek dat ik heb geschreven, heb ik helaas het gevoel dat ik rondloop in een gigantisch T-shirt met de tekst: JA, IK BEN EEN SINGLE TWINTIGER DIE HET ALLEMAAL NIET MEER WEET. BEDANKT!

‘Dit komt als geroepen. Ik ben zo benieuwd,’ zeg ik met een lachje dat nét overtuigend genoeg voelt.

‘Twee van mijn favoriete meiden die grootse dingen doen,’ zegt Ross, waarna hij zich weer tot mij wendt. ‘Wil je een laatste keer de vragen doornemen? En denk eraan, niet huilen. Dat is die gast niet waard.’

Die gast. Dit is de tweede keer vanavond dat Ross Cole ‘die gast’ noemt. Het voelt raar dat iemand van wie ik zo’n tijd heb gehouden tot die term wordt gereduceerd. Alsof hij een foute eerste date was met wie ik geen tweede afspraak heb gemaakt of die ik na een paar appjes heb gechoost. En niet de jongen met wie ik een leven wilde opbouwen. Met wie ik me een toekomst voorstelde. En die het uitmaakte met een zorgvuldig voorbereid verhaal dat me duidelijk moest maken dat hij een ander had.

Daar was Ross niet bij, toen alles wat ik over liefde dacht te weten binnen vijf minuten uit elkaar viel. Toen ik besepte dat ik de achtergrondruis in mijn eigen relatie was geworden. Ik weet dat hij me probeert te helpen, maar vanavond lijken we ieder op een andere planeet te zitten.

Ross is maar een paar jaar ouder dan ik, maar hij lijkt veel

meer te hebben geleefd dan mij ooit zal lukken. Dat is denk ik onvermijdelijk als je al een jaar of tien in New York hebt gedatet. Ik ben dol op zijn goede adviezen, want die zijn duidelijk, sarcastisch, soms op het randje van gemeen en altijd heel erg raak, maar het allerleukste aan hem is zijn stijl. Daar komt niemand bij in de buurt. Stel je een mix van haute couture en chique streetwear voor, in felle kleuren en met opvallende dessins, steevast afgerond met een hippe bril.

Hij kleedt zich altijd voor de rol van meest interessante persoon in elke kamer. Ik zou heel graag net zulke outfits dragen als hij, maar ik ben meer iemand voor basics. Vanavond zoek ik mijn grenzen op met een grasgroene blazer die past bij het kleurige omslag van mijn boek, maar ik voel me nog steeds te simpel gekleed in vergelijking met Ross, die in zijn vest met korte mouwen, gedessineerde broek en opvallende kersenrode instappers zo van de catwalk lijkt te zijn gestapt.

‘Ik zal nog eens kijken,’ onderbreekt Mila mijn gedachtegang. ‘Toen we alles op FaceTime doornamen, kwamen we uit op ongeveer een halfuur. Dat biedt ons genoeg ademruimte en voldoende tijd voor vragen vanuit het publiek.’

‘Ja, een laatste blik op het geheel kan geen kwaad,’ ben ik het met haar eens.

Voordat ik zelfs maar de helft van de vragen heb doorgenomen begint mijn telefoon te zoemen. Mijn moeder belt me. Mila en Ross zeggen dat ik moet opnemen en lopen de kamer uit, zodat ik wat privacy heb.

Ik neem op. ‘Hoi mam, we gaan zo beginnen. Is alles oké?’

‘Ja, papa en ik willen je heel veel succes wensen! We zijn zo trots op je en willen straks heel graag horen hoe het is gegaan. Mijn leesclub telt de dagen af totdat je in Richmond komt signeren!’

Ik merk dat ik begin te blozen. Niet omdat het zo’n vreselijk idee is dat de vriendinnen van mijn moeder de sexy passages

lezen, maar omdat ik precies weet hoe ver haar leesclub gaat. Er is niets wat vrouwen van middelbare leeftijd zo graag doen als roddelen, zeker als het over iemand gaat die ze 'min of meer' kennen. En nu hebben ze allemaal het liefdesverhaal gelezen dat ik heb geschreven voordat mijn echte verhaal uiteenspatte.

'Doe ze de groeten en zeg maar dat ze hoofdstuk negentien moeten overslaan.' Mijn lach klinkt veel gemaakt dan mijn bedoeling was.

Er valt een stilte.

'Je kunt dit, lieverd. We wilden alleen even horen hoe het gaat,' zegt ze voorzichtig. 'Bel je ons later?'

Voordat ik antwoord kan geven hoor ik mijn vader op de achtergrond 'Hou van je, kruimel!' roepen.

'Ik hou ook van jullie.'

Dat doen ze de laatste tijd vaak, me bellen, vragen hoe het gaat, me eraan herinneren dat ze van me houden. En daar ben ik blij om, echt waar. Maar hun bezorgdheid geeft me ook het gevoel dat ik, als ik niet uitkijk, gigantisch kan instorten.

Mijn ouders hebben me van iedereen altijd het meest gesteund. Ze waren na Cole de eersten die zeiden dat ik een auteur was, nog voordat ik dat zelf geloofde. Ik ben in een traditioneel huishouden opgegroeid: mijn vader was de kostwinner, mijn moeder werkte als kleuterjuf. Door haar ben ik pedagogiek gaan studeren en daarna als docent Engels gaan werken, maar schrijven was altijd al mijn grote liefde. En weet je, als je achttien bent en zegt dat je schrijfster wilt worden, kijken mensen je aan alsof je zegt dat je bij een sekte gaat. 'O...' zeiden ze altijd, en ik wist gewoon dat ze in lachen zouden uitbarsten zodra ik mijn hielen had gelicht. Docent was een keuze die veel mensen wel begrepen, ikzelf ook. In elk geval in het begin.

Nu lezen mijn ouders dit boek en vertellen iedereen heel trots dat hun dochter haar brood verdient met boeken schrijven, en ik vraag me af of ze merken dat ik er zelf niet meer zo in geloof.

Omdat ik toch met mijn telefoon in mijn hand sta, open ik Instagram om een korte video te posten. Ik ben beslist geen influencer, ik ben gewoon een auteur met een paar duizend volgers die haar nieuwste uitgave onder de aandacht wil brengen. Toch doet de interactie me goed: steeds die kleine beetjes bevestiging, de lezers die me in een DM laten weten wat mijn woorden voor hen betekenen. Het voelt tegelijkertijd performatief en persoonlijk. Ik zeg tegen mezelf dat het werk is, dat het erbij hoort, maar het geeft een kick als mensen kijken, liken en reageren.

Voor auteurs is de datum waarop hun boek verschijnt het moment op social media waarnaar we in een jaar (of jaren, dat hangt af van hoe vaak je een boek publiceert) het meest naar uitkijken. Het is ons WK. Dus als ik meer exemplaren van dit boek wil verkopen dan van mijn debuut, dan moet ik het vuurtje brandend houden. Zodra ik mijn filmpje heb gepost, laat ik mijn schouders zakken en haal diep adem. Ik doe alsof mijn taak erop zit en mijn eigenwaarde losstaat van de stijging van het aantal views. Ik blader door de eerste Stories in mijn feed en verstijf als ik het profiel van Cole zie oplichten, omringd door die cirkel in roze en oranje. Hij post nooit iets, maar uitgerekend nu wel.

Als je uit elkaar gaat, gelden er onuitgesproken spelregels. We doen allemaal alsof we ons er niet aan houden, maar dat is wel zo. Ten eerste zet je je ex op negeren, zodat je al die nonchalante ‘ik ben weer single’-selfies niet hoeft te zien. Vervolgens ga je posten alsof het je fulltimebaan is: zorgvuldig uitgekozen foto’s die zogenaamd spontaan zijn, sportschoolselfies, eentje van een drankje met een vaag bijschrift als KAN ER NIKS AAN DOEN, PROOST of HAPPY HOUR. Dat allemaal om duidelijk te maken: het gaat veel beter zonder jou. Maar dan gaat het mis. Je blijft naar je eigen story swipen, je doet alsof het je niks kan schelen, maar je blijft obsessief het aantal views checken, tot je weet dat hij het heeft gezien. En hoewel je hem op negeren hebt gezet, blijf je als een gek zijn profiel checken, in de hoop dat het met hem